

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Ἰβηρίας-Γεωργίας

**Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης Ζενταζένι
καὶ οἱ Δώδεκα Σύροι Πατέρες
Σίω, Δαβίδ, Ἀντώνιος, Θαδδαῖος,
Στέφανος, Ἰσίδωρος, Μιχαήλ, Πύρρος,
Ζήνων, Ἰεσσαί, Ἰωσήφ καὶ Ἄβιβος
† 7η Μαΐου**

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἀπάσθηκε ἐκ νεότη-
τός του τὴν Μοναχικὴ ζωὴ καὶ εἰσ-
ῆλθε σὲ Μοναστήρι στὴν περιοχὴ τῆς
Ἀντιοχείας, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ε΄ αἰῶνος.
Ἐκεῖ διέλαμψε μὲ τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶ-
νες του καὶ τὴν κατάνυξί του καὶ ἀπέκτη-
σε συντόμως φήμη θαυματουργοῦ.

Καθὼς ὁμως ἡ συρροὴ τῶν ἐπισκεπτῶν
ἐτάραζε τὴν ψυχὴ του, ἀποσύρθηκε βαθύτε-
ρα στὴν ἔρημο μὲ ὠρισμένους μαθητές, γιὰ
νὰ διάγη ἐκεῖ τὴν ἐν Χριστῷ κρυπτὴ ζωὴ.

* * *

Μία ἡμέρα τοῦ ἐμφανίσθηκε ἡ Θεοτόκος καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν
ἐντολὴ νὰ μεταβῇ μὲ δώδεκα μαθητὲς στὴν χώρα τῆς Γεωργίας
(Κάρτλι), ἡ ὁποία εὕρισκετο ἀκόμη ἐν πολλοῖς βυθισμένη στὴν
εἰδωλολατρία, προκειμένου νὰ στερεώσῃ ἐκεῖ τὸν Χριστιανισμό
καὶ νὰ μεταφυτεύσῃ τοὺς σπόρους τῆς Μοναχικῆς Παραδόσεως.

Ὦρισε ἕναν διαδόχο του γιὰ τὴν καθοδήγησι τῶν μαθητῶν του,
ἐκ τῶν ὁποίων, κατόπιν ὑποδείξεως ἀγίου Ἀγγέλου, ἐπέλεξε τοὺς

ἐξῆς, προκειμένου νὰ τὸν συνοδεύσουν: Σίω τοῦ Σηηλαίου τῆς Μγβίμε (ἡ Σχίο, † Μνήμη: 9η Μαΐου, *βλ. ἐδῶ*), Δαβίδ τῆς Γκαρέτζας († Μνήμη: Πέμπτη πρὶν ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή), Ἀντώνιο τοῦ Μαρτκόπι († Μνήμη: 19η Ἰανουαρίου), Θαδδαῖο τῆς Στεφαντσίμντα (Τάτα, † Μνήμη: 18η Αὐγούστου), Στέφανο τοῦ Κρισέλι († Μνήμη: 28η Ἰανουαρίου), Ἰσίδωρο τοῦ Σαμταβνέλι († Μνήμη: 12η Ἰουνίου), Μιχαὴλ τοῦ Οὐλοῦμπο († Μνήμη: 18η Ἰουνίου), Πύρρο τοῦ Μπρετέλι († Μνήμη: 15η Μαΐου), Ζήνωνα τοῦ Ἰκάλτο († Μνήμη: 16η Ὀκτωβρίου), Ἰεσσαὶ τοῦ Τσίλκανσκ († Μνήμη: 2α Δεκεμβρίου, *βλ. ἐδῶ*), Ἰωσήφ τοῦ Ἀλαβέρντι († Μνήμη: 15η Σεπτεμβρίου, *βλ. ἐδῶ*) καὶ Ἄβιβο τοῦ Νεκρέζι († Μνήμη: 29η Νοεμβρίου).

Ἀφοῦ ἔλαβαν τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Στυλίου († Μνήμη: 24η Μαΐου), πῆραν τὸν δρόμο πεζοί, ἐνδεδυμένοι μὲ δερματίνους χιτῶνες καὶ ἐναποθέτοντες στὴν θεία Πρόνοια τὴν πᾶσαν ἐλπίδα τους.

* * *

Ὅταν ἔφθασαν στὴν Γεωργία, τοὺς ὑποδέχθηκαν, παρουσία κλήρου καὶ πλήθους λαοῦ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Εὐλάβιος καὶ ὁ Γεωργιανὸς Βασιλεὺς Φαρσμάν, τοὺς ὁποίους εἶχαν προειδοποιήσει γιὰ τὸν ἔρχομο τοῦ Ὁσίου ἁγιοὶ Ἄγγελοι.

Μόλις ἔλαβε τὴν εὐλογία τοῦ Ἱεράρχου, ὁ Ὁσιος Ἰωάννης ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ μὲ ἄνεσι τὴν γεωργιανὴ γλῶσσα, τὴν ὁποία παντελῶς ἀγνοοῦσε!

Οι Σύροι Μοναχοὶ ἄρχισαν ἀμέσως νὰ κηρύττουν, ἀλλὰ κυρίως ἔδειχναν στὸν λαό, μὲ τὴν ἀσκητικὴ πολιτεία καὶ τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸν πλησίον, τὸ πρότυπο τῆς εὐαγγελικῆς τελειότητος.

Πιστοὶ ἀπὸ ὅλη τὴν περιοχὴ προσ-
ήρχοντο γιὰ νὰ διδαχθοῦν καὶ νὰ εὐ-
λογηθοῦν ἀπὸ τοὺς ἁγίους Μοναχοὺς.
Ἔφερναν ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους ἐκεῖ-
νοι ἐθεράπευαν μὲ τὴν προσευχὴ τους.
Ἐἰδιος ὁ Βασιλεὺς Παρσμὰν ζ' (541-
553) τοὺς ἐπισκέπτονταν συχνὰ γιὰ νὰ
λάβῃ τὶς συμβουλές τους.

Οι ἅγιοι Πατέρες προσεκύνησαν τὸν Ζωοποῖδ Στυλο στὸ Σβετι-
τοσχοβέλι, ὡς καὶ τὸν Χιτώνα τοῦ Κυρίου († Μνήμη: 1η Ὀκτωβρί-
ου). **Ἐ**πίσης ἐπισκέφθηκαν ὅλα τὰ μέρη ὅπου εἶχε κηρύξει ἡ Ἁγία
Νίνα († Μνήμη: 14η Ἰανουαρίου), τὴν ὁποίαν αἰσθάνονταν ὡς ζω-
ντανὴ πλησίον τους. **Π**αρακάλεσαν δὲ τὸν Θεὸ νὰ τοὺς ἀποκαλύ-
ψῃ ἓναν τόπο, ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ ἐγκαταβιώσουν ὀριστικά.

Ἐὁ Κύριος ὑπέδειξε στὸν Ὅσιο Ἰωάννη ἓνα ἀπρόσιτο σπήλαιο,
στὸ ὄρος Ζάντεν, ὅπου ὑπῆρχε προηγουμένως εἰδωλολατρικὸς
ναὸς τοῦ εἰδώλου Ζάντενι, τὸ ὁποῖο ἀπεῖχε ὀλίγα χιλιόμετρα ἀπὸ
τὴν πρωτεύουσα Μτσχέτα. **Ο**ἱ δὲ ὑπόλοιποι Πατέρες ἔφτιαξαν κα-
λύβες ἀπὸ κλαδιὰ στὰ πέριξ.

Μὲ τὶς ὑπεράνθρωπες νηστεῖες καὶ τὶς ὀλονύκτιες προσευχές
του, ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἀξιώθηκε νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς δαίμονες, οἱ
ὁποῖοι λυμαίνονταν τὸν τόπο, τὸν ἀφιερωμένο ἄλλοτε στὰ εἰδώ-
λα, καὶ διέλαμψε ὡς φωστήρ, φωτίζων ἀπὸ τὸ ὄρος ἐκεῖνο ὅλη τὴν
Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας.

Ἐθεοσεβῆς λαὸς ἄνοιξε δρόμο μέσα στὸ δάσος, τὸ ὁποῖο κά-
λυπτε τὸ βουνό, καὶ σύντομα πλήθη συνέρρεαν πρὸς τοὺς ἁγίους
Μοναχοὺς γιὰ νὰ εὕρουν Χάρι καὶ οὐράνια παρηγορία.

* * *

Ἐπειτα, ἦλθε στὸ ὄρος Ζάντεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Εὐλάβιος καὶ
ἐπέλεξε τὸν Ἄβιβο καὶ τὸν Ἰεσσαί, προκειμένου νὰ τοὺς χειρο-
τονήσῃ Ἐπισκόπους στὶς ἔδρες τοῦ Τσίλκανσκ καὶ τοῦ Νεκρέζι
ἀντιστοιχῶς, οἱ ὁποῖες εἶχαν μόλις χηρεύσει.

Ἡ Ἐπισκοπὴ τοῦ Ἄβιβου καταλήφθηκε ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τοὺς
Πέρσες, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς Χριστιανοὺς
νὰ λατρεύουν τὴν φωτιά. **Ἐ**ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος ἔσπευσε τότε νὰ
σβῆσῃ μὲ νερὸ τὴν «ιερὴ» τους φωτιά. **Ἐ**ξαλλοὶ οἱ Πέρσες τὸν

συνέλαβαν, τὸν ἔδειραν ἄγρια καὶ τὸν ἐλιθοβόλησαν.

Ὁ δὲ Ἰεσσαὶ ἀνεδείχθη μεγάλος θαυματουργὸς καὶ μὲ τὴν ποιμαντορικὴ του ράβδο ἐξέτρεψε ἀπὸ τὴν κοίτη του ἕναν ποταμό.

* * *

Πλήθος ὑποψηφίων γιὰ τὸν μοναχικὸ βίο παρουσιάσθηκαν στὸν Ὅσιο Ἰωάννη στὸ ὄρος Ζάντεν καὶ ἡ ἔρημος ἐκεῖνη κατέστη ἀληθινὴ Μοναστικὴ πολιτεία.

Μία νύκτα, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος παρουσιάσθηκε στὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ μαζί μὲ τὴν Ἁγία Νίνα καὶ τοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ἀποστείλῃ τοὺς μαθητὲς του σὲ ὅλη τὴν Γεωργία, προκειμένου νὰ διδάξουν στοὺς ἀνθρώπους τὸν θεάρεστο βίο.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Εὐλάβιος συνέστησε σὲ κάθε Ἱεραπόστολο νὰ λάβῃ μαζί του ὡς συνοδὸ ἕναν Μοναχό.

Μόνον ὁ Ὅσιος Σίω († Μνήμη: 9η Μαΐου καὶ Πέμπτη τῆς Τυρινῆς) ἀρνήθηκε, ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν ἐρημητικὸ βίο, καὶ μετέβη μόνος νὰ ἐγκαταβιῶσῃ σὲ σπήλαιο

Οἱ Ἅγιοι Ὅσιομάρτυρες
Εὐάγριος, Ἠλίας ὁ Διάκονος
καὶ πάντες οἱ Ὅσιομάρτυρες
Πατέρες, οἱ ἐν τῇ Ἱ. Μ.
Σίο-Μγβίμε μαρτυρήσαντες
(Ἱβηρία)

δυτικὰ τῆς Μτσχέτα, ὅπου μία περιστερὰ ἐρχόταν νὰ τοῦ φέρῃ τὴν τροφή του καὶ ὅπου ἔχυνε νυχθημερόν, χωρὶς μάρτυρες, ποτάμια δακρῦων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Λίγο ἀργότερα, ὅμως, ὁ Εὐάγριος, ἕνα ἰσχυρὸ πρόσωπο τῆς αὐλῆς, ἐζήτησε νὰ γίνῃ Μοναχὸς ὑπὸ τὴν καθοδήγησί του.

Ἐκτίσαν Ναὸ ἀφιερωμένο στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, σὲ τόπο, τὸν ὁποῖον ὠρίσε ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος Σίω ἐξεδίωξε μὲ τὴν προσευχὴ του τὰ ἄγρια θηρία, γιὰ νὰ δώσῃ τὴν δυνατότητα στοὺς μαθητὲς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει πλησίον του, νὰ ἐγκαρτεροῦν ἀπερίσπαστοι στὴν προσευχὴ.

Ἡ Ἀδελφότης μεγάλωνε καὶ προσείλκυε πλῆθος ἐπισκεπτῶν. Ἐτσι ὁ Ὅσιος Σίω, ἐπιθυμῶν νὰ διαφυλάξῃ τὴν ἡσυχία, παρέδωσε τὴν καθοδήγησι τῆς Ἀδελφότητος στὸν **Εὐάγριο** († Μνήμη: 4η Ἰανουαρίου) καὶ

ἐκεῖνος κατέβηκε στὸν λάκκο, τὸν ὁποῖον εἶχε σκάψει καὶ προώριζε γιὰ τάφο του, ὅπου πέρασε τὸ ὑπόλοιπο τοῦ βίου του, ἐπιτελῶν πλῆθος θαυμάτων γιὰ τὸν λαό. Ἀπὸ τὸν λάκκο (mghvime: «μγβίμε» στὰ γεωργιανὰ) αὐτὸν ἔλαβε τὴν προσω- νιά της ἡ Μονή, ἡ ὁποία χάρι σὲ βασιλικὲς δωρεὲς διέθετε πολλές Ἐκκλησίες καὶ κτίσματα γιὰ τοὺς προσκυνητές.

Ὅταν εἶχε στείλει τοὺς μαθητές του στὴν Ἱεραποστολή, ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τοὺς εἶχε διδάξει πῶς νὰ κηρύττουν κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων. Καθοδηγούμενοι στὸν δρόμο ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἔλαβαν τὴν ἐξουσία νὰ πατοῦν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ νὰ ματαιώνουν ὅλα τὰ προσκόμματα τοῦ διαβόλου. Προσφέρονταν πρόθυμα στὶς δοκιμασίες καὶ τὶς θλίψεις, χωρὶς νὰ λογαριάζουν τὶς δυσχέρειες τοῦ κλίματος καὶ τὴν ἐχθρότητα τῶν εἰδωλολατρῶν, προκειμένου νὰ φέρουν σὲ ὅλους τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Σωτηρίας.

Μὲ ἐφόδιο τὴν εὐχή τοῦ πνευματικοῦ Πατρὸς αὐτῶν καὶ τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μετέδιδαν στὸν λαὸ τὴν θέρμη τῆς πίστεώς τους, ἀνέτρεπαν τοὺς βωμοὺς καὶ τοὺς ναοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν, προέτρεπαν τοὺς προσερχομένους νὰ διάγουν μὲ ἀγνότητα ἡθῶν καὶ προσεῖλκυαν πλῆθος ψυχῶν στὸν Ἰσάγγελο Βίο.

* * *

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἔμεινε μόνος στὸ ὄρος Ζάντεν, ἔχων ὡς στήριγμα στὸ γῆράς του τὸν Διάκονο Ἠλία († Μνήμη: 4η Ἰανουαρίου) καὶ συνέχισε νὰ ἀντιμετωπίζη μὲ γενναιότητα τὶς ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων. Ὅλους ὅσοι προσέρχονταν σὲ αὐτὸν γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Μοναχικὸ Βίο, τοὺς ἔστελνε στὸ Μοναστήρι, τὸ ὁποῖο εἶχε ἰδρύσει ὁ Ὅσιος Θαδδαῖος στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους. Ἐπισκεπτόταν ἐπίσης τακτικὰ τοὺς μαθητές του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν διασπαρῆ σὲ ὅλη τὴν χώρα γιὰ νὰ γίνουν ἀπόστολοι τοῦ Μοναχικοῦ Βίου καὶ τοὺς ἐνδυνάμωνε στοὺς ἀγῶνες τους, ὑπενθυμίζων εἰς αὐτούς, ὅτι εἶχαν νὰ δώσουν λόγο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συναντήσεώς τους μὲ τὸν Χριστό.

Μία ἡμέρα, ὁ Διάκονος Ἠλίας πῆγε νὰ φέρη νερὸ ἀπὸ τὴν πηγὴ, τὴν ὁποῖαν ὁ Ὅσιος Ἰωάννης εἶχε κάνει νὰ ἀναβλύζη μὲ τὴν προσευχή του. Συνάντησε ἐκεῖ μία τρομερὴ ἀρκούδα καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδο-

Οἱ Ὅσιοι Σίω Μγβίμε, Ἰωάννης Ζενταζένι καὶ Εὐάγγριος.
Τοιχογραφία
I. M. Ἀκθαλά Ἀρμενίας.

ποιήση τὸν Ὅσιο. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὠμίλησε στὸ ζῶο, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ξεδιψάσῃ, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ παύσουν αὐτὸ καὶ τὰ ὁμοιά του στὸ ἐξῆς νὰ κάνουν κακὸ σὲ ὅποιονδήποτε.

Πράγματι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν ἓνα ἄγριο θηρίο συναντοῦσε ἄνθρωπο στὸ ὄρος Ζάντεν, ἄλλαζε δρόμο χωρὶς νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ. Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης συνέχισε νὰ θαυματοουργῆ καὶ νὰ θεραπεύη μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς μακαρίας κοιμήσεώς του.

Ὅταν ἔλαβε πληροφορία ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἐπικείμενη ἐκδημία του, συνεκέντρωσε τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς ἀπεκάλυψε ὅτι, παρὰ τὶς ἀναρίθμητες νίκες του ἐπὶ τῶν δαιμόνων, ἐφοβεῖτο ἀκόμη ὅτι θὰ ἐπιπτε στὶς παγίδες τοῦ σατανᾶ, ἂν δὲν τὸν προφύλασσε ἡ θεία Χάρις. Τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς παρήγγειλε νὰ τὸν ἐνταφιάσουν στὴν σπηλιά, στὴν ὁποίαν εἶχε ζήσει.

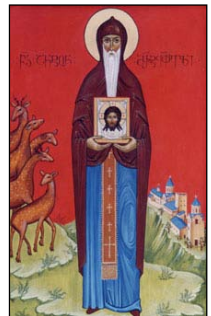
Μόλις μετέλαβε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, μέγας χορὸς Ἀγγέλων καὶ Ἁγίων παρουσιάσθηκε γιὰ νὰ δεθῆ τὴν ψυχὴ του καὶ νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸν Παντοδύναμο. Ὁ Κύριος ἐκάλεσε τὸν Ἅγιο πλησίον του μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «**Ε**γὼ εἶμαι ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τοῦ Προπάτορός σου Ἀβραάμ. **Ε**λθε καὶ ἀναπαύσου ἀπὸ τοὺς κόπους σου». Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἀπῆλθε πρὸς Κύριον προσευχόμενος.

Οἱ μαθητὲς, θλιμμένοι γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ τοῦ ἀγίου Γέροντός τους, ἐθεώρησαν ὅτι τὸ πτωχικὸ σπήλαιό του δὲν ἦταν ἄξιο νὰ γίνῃ τάφος του καὶ ἔθαψαν τὸ Σκηνώμα του μὲ τιμὲς σὲ Ναὸ στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ. **Ε**ξαφνα, ἄρχισε βίαιος σεισμὸς, ὁ ὁποῖος σταμάτησε μόνον, ὅταν οἱ φοβισμένοι μαθητὲς θυμῆθηκαν τὴν παραγγελία τοῦ ὀσίου Ποιμένος καὶ συνειδητοποίησαν, ὅτι ὁ σεισμὸς ἦταν οὐράνιο σημάδι. **Τ**ότε, μαζὶ μὲ τὸν Ἱερέα καὶ τὸν Διάκονο, μετεκόμισαν τὸ ἱερὸ Σκηνώμα τοῦ Ὄσιου ἀπὸ τὸν τάφο καὶ τὸ ἐνεταφίασαν σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία του. **Κ**ατὰ τὴν διάρκειά τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἱεροῦ Σκηνώματος, πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ δαιμονισμένοι ἐθεραπεύθησαν.

Τὸν 1 αἰῶνα, ὑπὸ τὸν Καθολικὸ Κλήμεντα (908-923), κτίσθηκε στὴν νότιο πλευρὰ τοῦ σπηλαιίου Ναὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου. **Η** ταφικὴ κρύπτη τοῦ Ὄσιου Ἰωάννου τοῦ Ζενταζένι εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ναοῦ αὐτοῦ.

* * *

Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος τοῦ Μαρτκόπι († Μνήμη: 19ῆ Ἰανουαρίου), ἔφερνε συνεχῶς μαζὶ του τὴν Ἀχειροποίητο Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχε παραλάβει ἀπὸ τὴν Ἐδεσσα, εὐδοκία Θεοῦ.

Λάτρης τῆς ἡσυχίας, ὁ Ὅσιος ἐγκαταστάθηκε στὸ φαράγγι τοῦ Λονοάτ, ἀλλὰ ἡ προσέλευσις τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι προσελκύνοντο ἀπὸ τὶς χαριτωμένες προσευχὲς καὶ τὰ θαύματά του, ἐνοχλοῦσε τὴν ἡσυχία του.

Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ἔκτισε ἓνα Μοναστήρι γιὰ τοὺς συνασκητὲς του καὶ ὁ ἴδιος ἀπομονώθηκε πέραν τοῦ ποταμοῦ Ἀλαζάνι καὶ ἀργότερα στὰ Ἀκριανὰ Ὀρη.

Ὁ Ἐρημίτης Μοναχὸς ἐτρέφετο μὲ χόρτα, φλοιοὺς δένδρων, καὶ ἀπὸ τὸ γάλα τῶν ἐλαφιῶν, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος τοῦ ἔστελνε, καὶ τὰ ἄρμεγε. Ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος ἔκτισε ἓναν στῦλο στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἐπάνω γιὰ δεκαοκτῶ ὀλόκληρα ἔτη.

Ὁ Ὅσιος πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδημίας του. Τὴν ὥρα τῆς κοιμήσεώς του ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος προσηύχετο γονατιστὸς ἐνώπιον τῆς Εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ. Οἱ μαθητὲς του κατέβασαν τὸ σκῆνωμα τοῦ Ὁσίου μὲ τιμὲς ἀπὸ τὸν στῦλο καὶ τὸ ἐνεταφίασαν στὸ Μοναστήρι ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Θεοτόκου.

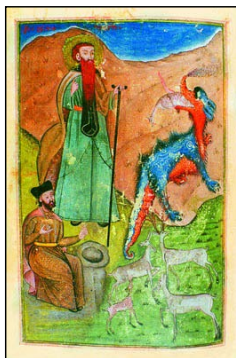
* * *

Ὁ Ὅσιος **Δαβὶδ** τῆς Γκαρέτζα († Μνήμη: Πέμπτη μετὰ τὴν Ἀνάληψη), ἐγκαταστάθηκε ἀρχικὰ στὴν νέα πρωτεύουσα τῆς Καρτάλης – τὴν Τιφλίδα, ἐπιλέγων ἓνα βουνὸ στὰ περίχωρα τῆς πόλεως. Μὲ τὰ καταπληκτικὰ κηρύγματά του καὶ τὸν ἐνάρετο βίον του προσεῖλκυσε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς λάτρεις τῆς φωτιᾶς στὸν Χριστιανισμό.

Ἐξωργισμένοι εἰδωλολάτρεις δωροδόκησαν μία ἔγκυο μοιχαλίδα καὶ κατηγόρησαν τὸν Ὅσιο γιὰ μοιχεία. Τὸν ἔσυραν σὲ δίκη, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ὅσιος ἄγγιξε τὴν κοιλία τῆς μοιχαλίδος μὲ τὸ ραβδί του καὶ εἶπε: «**Εἰς** τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, σὲ διατάζω, παιδί μου, νὰ μοῦ πῆς ποῖος εἶναι ὁ πατέρας σου!». Τὸ βρέφος ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας του ἐφώνησε τὸ ὄνομα τοῦ πραγματικοῦ του πατέρα. Τότε τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος ἐλιθοβόλησε μέχρι θανάτου τὴν γυναῖκα.

Καθὼς δὲν ἐδυνήθη ὁ Ὅσιος νὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ πλήθους καὶ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν θανάτωσί της, ἀνεχώρησε βαθεῖα λυπημένος, ἄπλωσε τὸ ρᾶσο του στὸν ποταμὸ Μτκβάρι (Κούρα), καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὶς θερμὲς παρακλήσεις τῶν Τιφλισίων, ἀπέπλευσε στὸ ρεῦμα μαζί μὲ τὸν μαθητὴ του **Λουκιανό**.

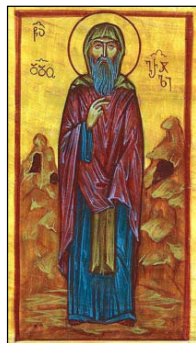
Οἱ Ὅσιοι ἔφθασαν στὴν ἔρημο τῆς Γκαρέτζα, ὅπου ἐγκαταστάθηκαν. Ὁ Κύριος ἔστειλε στοὺς Ἀσκητὲς τροφή. Κάθε ἡμέρα, ἐκτὸς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, μία ἀγέλη ἐλαφιῶν ἐρχόταν πλησίον τους. Ὁ Λουκιανὸς τὰ ἄρμεγε καὶ τὸ γάλα, ἀφοῦ ὁ Δαβὶδ τὸ εὐλογοῦσε μὲ τὸ σημεῖο τοῦ τιμίου Σταυροῦ γινόταν τυρί.

Σύντομα ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ πληροφορήθηκε τὰ θαύματα τῶν Ἐρημιτῶν τῆς Γκαρέτζα καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι συνέρρεαν πλησίον

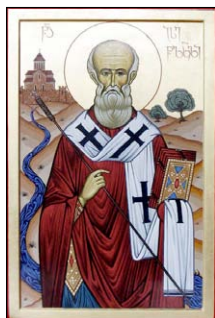
τους, θελγόμενοι ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἐρημικῆς ζωῆς.

Ἀπὸ τὸ χωριὸ Νινοτσιμίνα, ἓνας εὐσεβῆς Μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Δόδος († Μνήμη: 25η Μαΐου καὶ Πέμπτη μετὰ τὴν Ἀνάληψη) ἦλθε στὸν Ὅσιο Δαβίδ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ὁσίου Γέροντός του, ἔκτισε ἓνα Μοναστήρι πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας μας στὸ ἀνατολικὸ ἄκρο τῆς ὄροσειρᾶς Γκαρέτζι.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Ὅσιος Δαβίδ μετέβη στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅταν ἔφτασε στὴν Ἁγία Πόλι, ὁ Ὅσιος, θεωρῶν τὸν ἑαυτό του ἀνάξιο μιᾶς τέτοιας τιμῆς, δὲν ἐτόλμησε νὰ περάσῃ στὶς πύλες τῆς πόλεως. Προσευχήθηκε γιὰ πολλὴ ὥρα μὲ θερμότητα στὴν πύλη καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε τρεῖς πέτρες ἀπὸ τὸν τόπο ἐκεῖνο καὶ τίς πῆρε μαζί του, ὡς ἱερὰ κειμήλια. Ἐκείνη τὴν νύκτα Ἄγγελος Θεοῦ ἐφανίσθηκε στὸν ἱερὸ Ἥλία, τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ὁ Μοναχὸς Δαβίδ, ὁ ὁποῖος ἦλθε ἀπὸ τὴν Γεωργία, ἔχει πάρει μαζί του ὅλη τὴν Χάρι τῆς ἁγίας Πόλεως. Οἱ ἀγγελιοφόροι τοῦ Πατριάρχου προέλαβαν τὸν Ὅσιο Δαβίδ, ὁ ὁποῖος τοὺς παρέδωσε δύο ἀπὸ τίς πέτρες καὶ ἔφερε τὴν τρίτη μαζί του στὸ Μοναστήρι τῆς Γκαρέτζας. Μετὰ ἀπὸ μία μακρά, πολύμοχθο καὶ θεάρεστο ζωὴ, ὁ Ὅσιος Δαβίδ ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη στὴν Μονή του, στὴν Γκαρέτζα.

* * *

Ὁ Ἅγιος Ἰεσσαὶ Τσίλκανσκ († Μνήμη: 2α Δεκεμβρίου), χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος τοῦ Τσίλκανσκ ἀπὸ τὸν Καθολικὸ Εὐλάβιο κατόπιν εὐλογίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ζενταζένι.

Ὁ Ὅσιος μετέστρεψε πολλοὺς ἀπίστους στὸν Χριστιανισμὸ μέσῳ τοῦ κηρύγματός του καὶ σύντομα συνεκέντρωσε πολυάριθμο ποίμνιο. Ὅπως ὅλοι οἱ μαθητὲς τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου, ὁ Ἰεσσαὶ ἦταν προικισμένος μὲ τὸ χάρισμα τῶν θαυμάτων.

Κάποτε, ὁ Ὁσίος Ἰωάννης ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πνευματικότητα καὶ τὴν εὐσέβεια τῶν μαθητῶν του καὶ ἀπαίτησε ἀπ' αὐτοὺς θαύματα. Ὄταν ἦλθε ἡ σειρά τοῦ Ὁσίου Ἰεσσαί, ὁ ἅγιος Ἐπίσκοπος κατέβηκε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ξάνι, τὸν εὐλόγησε μὲ τὸ σημεῖο τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τὸν ἄγγιξε μὲ τὸ ραβδί του καὶ διέταξε: «**Ἐν** ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, σὲ προστάζω, ποταμέ, ἀκολούθησέ με!». **Τὸ** ποτάμι ἄφησε τὴν πορεία του καὶ ἠκολούθησε τὸ ραβδί τοῦ ὁσίου πατρός. Ὁ Ὁσίος Ἰεσσαί ἔφερε τὸ ποτάμι μέχρι τὸν Ναὸ τοῦ Τσιλκάνσκ. **Αὐτὸ** τὸ θαῦμα ἔκανε πολλοὺς νὰ ἀσπασθοῦν τὸν Χριστιανισμό.

Ὁ Ἅγιος Ἰεσσαί πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του. **Δέχθηκε** τὴν κοινωνία τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Θεό. Ὁ χαριτόβρυτος τάφος τοῦ Ὁσίου Ἰεσσαί εὐρίσκεται στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Παναγίας μας στὸ Τσίλκανσκ.

* * *

Ὁ Ὁσίος Ἰωσήφ Ἠγούμενος ἐν Ἀλαβέρντι († Μνήμη: 15η Σεπτεμβρίου), δὲν ἀποχωρίσθηκε ποτὲ ἓναν σταυρό, τὸν ὁποῖο εἶχε κατασκευάσῃ ἀπὸ τίμιο ξύλο τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

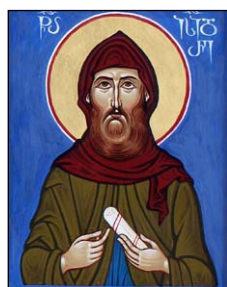
Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ διδασκάλου του, Ὁσίου Ἰωάννου, ἐκήρυξε σὲ διάφορα μέρη τῆς Καχέτι (Ἀνατολικὴ Γεωργία) καὶ τελικὰ ἐγκαταστάθηκε στὴν ἔρημο τοῦ Ἀλαβέρντι.

Κάποτε, ὁ Ὁσίος Ἰωσήφ συνάντησε ἓναν εὐγενῆ τοῦ τόπου καὶ τοῦ κήρυξε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. **Ἐμπνευσμένος** ἀπὸ τὸ χαριτωμένο κήρυγμα τοῦ πατρός Ἰωσήφ, ὁ εὐγενῆς ἔκτισε τὸ Μοναστήρι Ἀλαβέρντι. **Οἱ** κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἐκείνης ἔμαθαν γιὰ τὴν ἐνθεοβιοτὴ τοῦ Ὁσίου Ἰωσήφ καὶ ἔσπευσαν γιὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ αὐτὸν τὸν λόγο τῆς ἀληθείας. **Πολλοὶ** παρέμειναν μαζί του. **Μὲ** τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐρημιτῶν αὐξανόταν συνεχῶς.

Μετὰ ἀπὸ πολλὰ ἔτη ἀσκητικῶν ἀγώνων, ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ, ἀφοῦ διώρισε τὸν μαθητὴ του Ἠγούμενο τῆς Μονῆς, ἀπῆλθε εἰρηνικὰ πρὸς Κύριον. **Στὸν** ἱερὸ τάφο του, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Μονῆς Ἀλαβέρντι ἐξακολουθοῦν νὰ τελοῦνται πολλὰ θαύματα.

* * *

Ὁ Ὁσίος Ἰσίδωρος τοῦ Σαμταβνέλι († Μνήμη: 12η Ἰουνίου), μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντός του, ἐκήρυξε γιὰ πολλὰ ἔτη στὸ Καρτλί.

Ἐν συνεχείᾳ, ἱδρυσε τὸ Μοναστήρι Σαμταβὶ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀχειροποιήτου Εἰκόνας τοῦ Σω-

τῆρος στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ρεχοῦλα καὶ ἐκεῖ ἀναπαύθηκε ἐν εἰρήνῃ. **Ο** Ὅσιος Ἰσίδωρος εἶναι ἐνταφιασμένος στὸν Ναὸ τοῦ Σαματάβι.

* * *

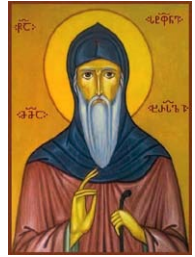
Ο Ὅσιος **Θαδδαῖος** τῆς Στεφαντσίμινα († Μνήμη: 18η Αὐγούστου), ἐκήρυξε πρῶτα στὴν Μτσχέτα καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔκτισε Μοναστήρι στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Ζεντάζενι.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πνευματικοῦ του Πατρός, Ὁσίου Ἰωάννου, συνέχισε νὰ κηρύττει στὸ Κάρτλι καὶ ἔκτισε πολλὰ Ἐκκλησίες. **Α**νάμεσά τους ξεχωρίζει ἰδιαίτερα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου. **Ε**πειτα ἐγκαταστάθηκε σὲ μία σπηλιὰ τοῦ ὄρους Τσλέβι, πλησίον τῆς πόλεως Κάσπι. **Ε**κεῖ ἀναπαύθηκε καὶ ἐτάφη.

* * *

Ο Ὅσιος **Στέφανος** τοῦ Κρισέλι († Μνήμη: 28η Ἰανουαρίου), μαζί μὲ τοὺς συνασκητές του, ἐκήρυξε στὴν Καχέτι (Ἀνατολικὴ Γεωργία).

Εν συνεχείᾳ, ἱδρυσε τὸ Μοναστήρι τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου στὸ Κρισέλι, πλησίον τοῦ φρουρίου τοῦ Χορναμπούντζι. **Εἶναι** ἐνταφιασμένος στὸν Ναὸ τοῦ Μοναστηριοῦ πλησίον τῆς Ἁγίας Τραπέζης.

* * *

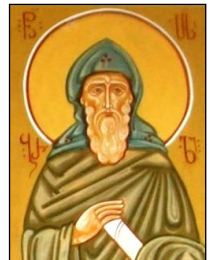

Ο Ὅσιος **Ζήνων** τοῦ Ἰκάλτο († Μνήμη: 16η Ὀκτωβρίου), ἐκήρυξε στὸ Βόρειο Καχέτι. **Ε**ν συνεχείᾳ, ἱδρυσε Μοναστήρι στὸ Ἰκάλτο.

Μετὰ ἀπὸ πολλὰ ἔτη ἀσκητικῶν μόχθων, ἀναπαύθηκε εἰρηνικά. **Εἶναι** ἐνταφιασμένος στὸν Ναὸ τῆς Ἀχειροποιήτου Εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος.

* * *

Ο Ὅσιος **Πύρρος** τοῦ Μπρετέλι († Μνήμη: 15η Μαΐου), ἡ «Θεῖα Εἰκόνα τῆς Μετάνοιας», ἱδρυσε Μοναστήρι στὴν Μπρέτα, στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ντζβαριστσαχάλη. **Τ**ὰ ἱερὰ Λείψανά του εἶναι ἐνταφιασμένα στὸν Ναὸ τῆς Μονῆς αὐτῆς.

* * *

Ο Ὅσιος **Μιχαὴλ** τοῦ Οὐλοῦμπο († Μνήμη: 18η Ἰουνίου) ἐκήρυξε στὸ Βόρειο Κάρτλι καὶ τὴν Ὀσσετία (σημερινὴ Βόρεια Ὀσσετία). **Ι**δρυσε Μονὴ στὴν περι-

οχή τοῦ Οὐλοῦμπο. Ἐκεῖ ἀναπαύονται καὶ τὰ θαυματουργὰ ἱερά Λεῖψανά του.

* * *

Οἱ Λαῦρες καὶ οἱ Μονές, τὶς ὁποῖες ἴδρυσαν οἱ Ἅγιοι Σύροι Πατέρες, παρεῖχαν μὲν μορφῶσι στοὺς Γεωργιανοὺς νέους. Ἀπ' αὐτὲς ἐπήγαζαν χάρις καὶ εὐλογία γιὰ ὁλόκληρη τὴν χώρα. Αὐτὰ τὰ Μοναστήρια καὶ οἱ ἰδρυτές τους –οἱ Ἅγιοι Πατέρες– ἔγιναν οἱ Προστάτες τῆς Γεωργίας.

* * *

Ἀπολυτίκιον**

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἰωάννην τιμήσωμεν ὀσιώτατον, φῶς τηλαυγὲς Ζενταζένη, σὺν δωδεκάδι αὐτοῦ, ἀσκητῶν ὡς ἀκλινεῖς πιστῶν συλλήπτορας· Ἄβιβον, Σίω, Ἰωσήφ, Πύρρον, Ζήνωνα, Δαβίδ, Ἀντώνιον καὶ Θαδδαῖον σὺν Ἰεσσαί, Ἰσιδώρῳ καὶ Μιχαήλ θεόπνουν Στέφανον.

Κοντάκιον**

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Σεπτὴν χορείαν τῶν Ὀσίων εὐφημήσωμεν, τῆς Γεωργίας τηλαυγῶν φανῶν Ἀντώνιον, Ἰωάννην σὺν Ἄβιβῳ, Θαδδαῖον, Σίω, Ἰωσήφ, Δαβίδ, σὺν Ἰεσσαί, Ἰσιδώρον, ὕμνοις Πύρρον, Μιχαήλ, Ζήνωνα, Στέφανον, πόθῳ κρίζοντες· Χαίροις, Δῆμε θεόλεκτε.

Μεγαλυνάριον**

Χαίροις Ἰωάννη θεοειδές, κλέος Ζενταζένη, Γεωργίας φῶς τηλαυγές, σὺν τῇ δωδεκάδι σεπτῶν συνασκητῶν Σου, ἡμῖν ἰλεουμένων, τὸν Παντοδύναμον.

Ἔτερον**

Χαίροις Ἰωάννη καὶ Ἰεσσαί, Ἄβιβε καὶ Σίω, Ζήνων, Στέφανε, Μιχαήλ, Πύρρε, Ἰωσήφ τε, Δαβιδ σεπτέ, Θαδδαῖε, καὶ σὺν τῷ Ἀντωνίῳ, μάκαρ Ἰσίδωρε.

(*) *Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, ὑπὸ Ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, τ. Θ', Μάϊος, σελ. 92-96, ἐκδόσεις «Ἰνδικτος», Ἀθήναι 2007. **Καὶ** διάφορες πηγές στὸ διαδίκτυο. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) *Γεωργιανὸν Προσκυνητᾶριον*, Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια, σελ. 46, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Ἡλίων Αἰδηψοῦ, Ἀθήναι 2012.

+

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησις καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!